

РЕШЕНИЕ

№ 6584

гр. София, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Веселина Женаварова

Станимира Друмева

като разгледа дело номер **7234** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] против Решение от 14.05.2021г. по НАХД № 11046/2020г. на СРС, 96-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № С-16-ДНСК-44/01.07.2020 г., издадено от заместник-началника на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК), като наложената с постановлението „имуществена санкция” в размер на 20 000 (двадесет) лева, е изменена от съда на "имуществена санкция" в размер на 10 000 (десет хиляди) лева.

Имуществената санкция е наложена за извършено административно нарушение по чл. 137, ал. 3, пр. 2-ро, вр. чл. 163, ал. 2, т. 1, вр. чл. 169, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 и т. 3 от ЗУТ, вр. чл. 16, т. 1, б. „а“ и „б“ от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, изразяващо се в това, че към 02.06.2020 г. не е изпълнило одобрения на 11.06.2019 г. План за безопасност и здраве, като не е осигурило изпълнението на всички мерки за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при изпълнение на СМР на процесния строеж.

Касационният жалбоподател иска отмяната на съдебното решение и отмяна на НП. Излага доводи за правилно установена фактическа обстановка, но неправилна правна преценка на съда. Счита, че от декларацията на дружеството-изпълнител [фирма] ,

който в качеството си на работодател декларираше, че наетите от него работници са инструктирани и притежавали необходимата квалификация, доказвало кое лице имало качеството на работодател по чл.16, т.1 от наредба № 2/2004г. и пар.2, т.1 от ДР на Закона за безопасни и здравословни условия на труд. Липсвали такива доказателства за дружеството-касатор, доколкото безспорно било установено, че изпълнението на сградата на етап груб строеж е било възложено на [фирма].

Пред съда касаторът не е представляван.

Ответникът - ДНСК, чрез юрк. Г. оспори изцяло касационната жалба. В отговор на жалбата, чрез юрк. А., претендира неоснователността ѝ. Изтъкват се доводи, че [фирма] имал качеството на строител, съгласно чл.1, т.2 от Наредба №2, дружеството касатор също имало качеството на строител, съгласно договор за строителство на сградата от 11-06.2019г., отговорностите му били изброени изчерпателно в чл.163, ал.2 ЗУТ, конкретно по спорния въпрос се позовава на т.11 от разпоредбата, относно отговорността на строителя за правилата за изпълнение на СМР и мерките за опазване на живота и здравето на хората на строителната площадка. Счита за невярно твърдението, че със Споразумението към договора за строителство от дата 10.12.2019г. между касатора и "С. строй" за възлагане на изпълнението на строежа, задължавало последното дружество да предприеме мерки за обезопасяване за падане от високо. А въпросното споразумение, сключено на основание чл.18 ЗБУТ и чл.16 от Наредба № 2, било представено от касатора едва с жалбата срещу НП, такова споразумение не било представяно при извършената проверка на място, и при връчването на акта за установяване на административното нарушение (АУАН), с такова споразумение не е бил запознат Н. Д., отговорник на строежа и представляващ лицето, упражняващо строителен надзор [фирма].

В ход по същество ответникът ДНСК чрез юрк. Г. поддържа писмения отговор.

Прокурорът представи заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима като подадена е от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Пред касационната инстанция не са събирани доказателства за касационните основания.

С Наказателно постановление (НП) № С-16-ДНСК-44/01.07.2020 г., издадено от заместник-началника на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК), е на [фирма] е наложена „имуществена санкция” в размер на 20 000 (двадесет) лева, която е изменена от съда на "имуществена санкция" в размер на 10 000 (десет хиляди) лева.

Въззивният съд е приел за установена посочената в НП и акта за установяване на

административното нарушение фактическа обстановка на основание събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетели, договор за строителство от 11.06.2019 г.; Констативен протокол № 20-1421/02.06.2020 г., ведно със снимков материал към него; копие от План за безопасност и здраве, одобрен на 11.06.2019 г. и Заповед № РД-13-196/01.07.2019 г. на началника на ДНСК.

Според задължителните за тази инстанция съгласно чл. 220 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН фактически установявания на първоинстанционния съд, е прието следното:

На 08.04.2019 г. Направление „Архитектура и градоустройство“ към Столична община издало Разрешение за строеж № 82/08.04.2019 г., с което на [фирма] се разрешавало да построи конкретна сграда в поземлен имот с идентификатор 68134.1930.600, УПИ II – „За смесена сграда“, в [населено място], а на 11.06.2019 г. бил сключен договор за строителство между "С. - С.", в качеството на възложител, и касатора по делото [фирма], като изпълнител, с предмет изпълнение на строителството до фаза груб строеж на обекта и конкретно следните видове СМР: кофражни работи, армировъчни работи и бетонови работи. На 11.06.2019 г. главният инженер на Район „В.“ към Столична община одобрил План за безопасност и здраве за строителния обект. На 10.12.2019 г. било сключено споразумение между [фирма], в качеството на възложител, и [фирма], в качеството на изпълнител, с предмет съвместното осъществяване на здравословни и безопасни условия на труд на строителния обект. На 28.05.2020 г. в заповедна книга на строежа била вписана Заповед № 5/28.05.2020 г., издадена от лицето, осъществяващо строителен надзор на обекта, и длъжностното лице по безопасност и здраве към [фирма], съгласно която в срок до 03.06.2020 г. строежът следвало да се обезопаси по всички етажи и да бъде почистен от строителни материали. На 02.06.2020 г. настъпил инцидент с работник на процесния строеж, поради което в същия ден била извършена проверка от служители на РДНСК-С.. При проверката било установено, че по крайния контур на стоманобетонните плочи няма изпълнено ограждане с предпазни парапети в нарушение на одобрения на 11.06.2019 г. План за безопасност и здраве; не са изпълнени ограждащи парапети и по стълбищната клетка и асансьорната шахта по всички етажи, като строежът не е обезопасен. На място били направени снимки относно актуалното състояние на строежа, като констатациите от проверката били обобщени в Констативен протокол № 20-1421/02.06.2020 г. на РДНСК.

Въз основа на констатациите при извършената проверка, на 05.06.2020 г. бил съставен АУАН № С-16/05.06.2020 г. срещу [фирма] за извършено административно нарушение по чл. 137, ал. 3, пр. 2-ро, вр. чл. 163, ал. 2, т. 1, вр. чл. 169, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 и т. 3 от ЗУТ, вр. чл. 16, т. 1, б. „а“ и „б“ от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното пред СРС НП № С-16-ДНСК-44/01.07.2020 г. от заместник-началника на ДНСК, с което за описаното в АУАН административно нарушение на [фирма] била наложена „имуществена санкция“ в размер на 20 000 лева. Имуществената санкция е наложена за извършено административно нарушение по чл. 137, ал. 3, пр. 2-ро, вр. чл. 163, ал. 2, т. 1, вр. чл. 169, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 и т. 3 от ЗУТ, вр. чл. 16, т. 1, б. „а“ и „б“ от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при

извършване на строителни и монтажни работи, изразяващо се в това, че към 02.06.2020 г. не е изпълнило одобрения на 11.06.2019 г. План за безопасност и здраве, като не е осигурило изпълнението на всички мерки за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при изпълнение на СМР на процесния строеж.

Съдът е обсъдил подробно доказателствата и свидетелските показания, като е формирал обосновани, логични и непротиворечиви изводи за установеното въз основа на тях, кредитирани са изцяло приетите писмени доказателства, част от свидетелските показания като нелогични, в противоречие с други доказателства, са отхвърлени. Прието е, че АУАН е съставен от компетентно лице, предвид заеманата длъжност и на основание разпоредбата на чл. 238, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Относно компетентността на издателят на НП, съдът се е позовал на Заповед № РД-13-196/01.07.2019 г. на началника на ДНСК, с която заместник-началникът на ДНСК е оправомощен на основание чл. 222, ал. 1 ЗУТ и чл. 239, ал. 1, т. 2 ЗУТ да издава наказателни постановления и да налага имуществени санкции и глоби за нарушения по ЗУТ. Прието е също, че АУАН и обжалваното НП са издадени и при спазване на предвидените давностни срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, подписани са от съответните длъжностни лица и свидетели, съдържали всички задължителни реквизити по чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН.

Съдът е формирал извод, че наказаното с НП лице [фирма] е осъществило състава на вмененото му административно нарушение по чл. 137, ал. 3, пр. 2-ро, вр. чл. 163, ал. 2, т. 1, вр. чл. 169, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 и т. 3 от ЗУТ, вр. чл. 16, т. 1, б. „а“ и „б“ от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. За да формира този извод, СРС е изложил от правна страна задълженията на строителя по национални разпоредби и такива по правото на ЕС. Позовал се е и на задължението на строителя [фирма] по чл. 16, т. 1, б. „а“ и б. „б“ от Наредба № 2/22.03.2004 г. - строителят осигурява извършването на СМР в технологична последователност и срокове, определени в плана за безопасност и здраве; както и комплексни ЗБУТ на всички работещи, вкл. на подизпълнителите и на лицата, самостоятелно упражняващи трудова дейност, при извършване на СМР на изпълняваните от него строежи, в съответствие с минималните изисквания на Наредбата. Също съдът е мотивирал изводите си с предвиденото по т. 4.2 от приложения по делото План за безопасност и здраве, одобрен на 11.06.2019 г., според която за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на процесния строителен обект следва да се направят предпазни ограждения като: парапети, козирки, предпазни щитове и други; по целия контур на работните площадки на височина да се изпълни предпазен парапет; за обезопасяване на строителната площадка и работното оборудване да се използват постоянни и временни ограждения (парапети, капази, мрежи и др.), прилагани при шахти, стълби, площадки, стърчащи части и части с остри ръбове и краища и др. От приетото за установено, че към 02.06.2020 г. процесният строителен обект: не е бил обезопасен съгласно одобрения План за безопасност и здраве, тъй като по крайния контур на стоманобетонните плочи не е имало изпълнено ограждане с предпазни парапети, не са били изпълнени ограждащи парапети и по стълбищните клетки и асансьорните шахта по всички етажи, както и, че строителната площадка не е била почистена от строителни материали и отпадъци, макар да имало обезопасяване на

отделни места от строителния обект, изпълнението на изискванията за безопасност и здраве е незначително на общия размер на сградата, поради което се приравнява на пълно изпълнение.

Въззивният съд е изложил подробни доводи от правна страна защо [фирма] е административнонаказателно отговорно лице за извършеното нарушение а не [фирма], каквото възражение е в основата на касационната жалба пред настоящия съд. Този извод е обоснован с качеството на строител на касатора по смисъла на чл. 163, ал. 1 ЗУТ. Този извод не се променял и от споразумението от 10.12.2019 г., сключено между [фирма] и [фирма], доколкото е недопустимо чрез договор да се заобикаля законово регламентирана отговорност на конкретно лице. Съдът е изложил, че доколкото споразумението е сключено на основание чл. 18 от ЗЗБУТ, със същото е следвало да се уредят единствено конкретните мерки, които ще се вземат от изпълнителя по договора за строителство и съответния подизпълнител, за да се координират техните действия за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, когато на обекта се извършват СМР от работници/служители на различни работодатели, в който смисъл се позовава на Решение № 4 от 17.02.2015 г. по н.д. № 1731/2014 г. по описа на ВКС, III н.о.

Като е съобразил, че за процесното нарушение на чл.163, ал.2, т.1 ЗУТ , в санкционната норма на чл.237, ал.1, т.15 от ЗУТ е предвидена имуществена санкция в границите от 5000 до 30 000 лв., неизложените в НП съображения за размера на санкцията над минималния размер в съответствие с изискването по чл.27, ал.2 и ал.3 ЗАНН, както отегчаващи и смекчаващи обстоятелства: настъпила трудова злополука - падане от височина на работник, но не била доказана конкретната причина за настъпването ѝ, макар и частично, дружеството е започнало обезопасяване на обекта по указанията на Заповед № 5/28.05.2020г., не били представени доказателства за други нарушения на строителя. По тези съображения, съдът е приел, че следва да измени санкцията на 10 000лв. Изложени са и доводи за неприложимост на чл.28 ЗАНН.

При извършената касационна проверка по чл. 218 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН, касационната инстанция приема за установено следното:

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон въз основа на събраните пред СРС доказателства, на основание, че не е отговорно лице за вмененото му нарушение с процесното НП, съображенията са основание на сключеното споразумение по чл.18 ЗБУТ с подизпълнителя [фирма], обсъдено по-горе и които доводи са отхвърлени от въззивния съд.

Правилни са изводите на СРС и че при издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установените в хода на административнонаказателното производство факти, отразени в АУАН и наказателното постановление, са подведени под хипотезата на приложимата в случая санкционна разпоредба. Нарушението е описано със съставомерните му признаци и е доказано от събраните доказателства.

Според посочената в НП като нарушена разпоредба на чл. 163, ал. 2 т. 1, ЗУТ в редакция към посочения в НП период на нарушението, строителят носи отговорност за: изпълнението на строежа в съответствие с издадените строителни книжа и с изискванията на чл. 169, ал. 1 и 3, както и с правилата за изпълнение на строителните и монтажните работи и на мерките за опазване на живота и здравето на хората на строителната площадка. Следователно предвидената в чл. 237, ал. 1 т. 15 от ЗУТ имуществена санкция за нарушение по чл. 163, ал. 2 т. 1 от ЗУТ ангажира отговорността на строителя при неизпълнение от него на задължение по изпълнението на строежа. Съставомерността на деянието е обусловена от установяване и доказване на следните обективни признаци: субектът на нарушението да е строител, да е налице изпълняван от него строеж и да е налице несъответствие на изпълнението на този строеж спрямо някой от изброени източници на правила.

Правилно са установени и не са спорни обстоятелствата, относими към всички елементи от състава на нарушението, в това число, че дружеството, посочено като субект на нарушението е "строител" по смисъла на чл. 163, ал. 1 от ЗУТ и същото е изпълнявало на посочените в НП дата и място възложен му строеж, доказан е и третият елемент - неизпълнение на мерките за опазване на живота и здравето на хората на строителната площадка с одобрения план за безопасност и здраве и предписанията в конкретната заповед.

В съответствие със закона са изводите на СРС, че правилно и законосъобразно е ангажирана с процесното НП отговорността на [фирма] в качеството му на строител, а възраженията в касационната жалба, че отговорността за неизпълнението на посочените работи по обезопасяването на строежа са отговорност на друго лице [фирма], не се споделят.

Без съмнение е доказано, че [фирма] има качеството на строител по смисъла на чл.163, ал.1 ЗУТ. На основание чл. 163, ал. 4 от ЗУТ строителят може да възложи на подизпълнител извършването на отделни видове строителни и монтажни работи или на части (етапи) от строежа. Няма пречка възложителят или строителят да възлагат на други лица извършването на определени дейности във връзка със строежа, но задълженията по чл. 15 - чл. 17 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи възникват за строителя - в този смисъл е приетото в Решение № 2885 от 24.02.2020 г. по адм. д. № 9871/2019 г., VI отд. на ВАС.

В случая нарушените разпоредби на чл.169, ал.1, т.3 ЗУТ вр. чл.16, т.1 , букви а(и б) от Наредба 2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд по време на извършване на строителни и монтажни работи, касаят именно задължения на строителя по смисъла на чл.163, ал.1 ЗУТ: строежът не е безопасен, строителната площадка не е почистена от строителни материали и отпадъци, с което не са осигурени всички необходими мерки за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд при изпълнение на СМР. Както следва и от цитираната съдебна практика на ВАС, задължено за спазването на тези разпоредби остава [фирма] в качеството му на строител по смисъла на чл.163, ал.1 ЗУТ. Решението на СРС е обосновано и мотивирано, като съдът е обсъдил събраните доказателства и е достигнал до правилен и законосъобразен извод,

че наказаното лице е осъществило състава на вмененото нарушение. Следва да се сподели и възражението на ответникът в касационното производство, че споразумението от за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, сключено на основание чл.18 ЗБУТ, освен съображенията на въззивния съд относно предметът му, е и с недостоверна дата.

С оглед гореизложеното, при извършената касационна проверка на оспореното решение, касационната инстанция не констатира сочените в касационната жалба пороци на обжалваното решение. В рамките на дължимата се по чл. 218, ал. 2 АПК служебна проверка намира същото за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. Не се установиха касационни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 - 2 НПК за отмяна на съдебното решение, което съгласно чл. 221, ал. 2, пр.1 АПК, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София - град, XI -ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.05.2021г. по НАХД № 11046/2020г. на Софийски районен съд, 96-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.